

hlediska považovati i věci, které jsou jimi v době, kdy bylo podáno odvolání, třebaš původně podle žaloby měl předmět sporu hodnotu vyšší, než 300 Kč. (Viz rozhodnutí čis. 7158, 9760 sb. n. s. a čis. 606 sb. min. sprav.) Účel ustanovení § 31 zákona čis. 131/1931 Sb. z. a n. jest stejný jako účel předpisů §§ 517, posl. odst. a 502, odst. 2. c. ř. s., aby totiž ve věcech nepatrných byl nejv. soud ušetřen rozhodování vůbec. V tom směru bylo ustanovení § 31 zákona čis. 131/1931 Sb. z. a n. recipováno z § 30 zákona o živn. soudech ze dne 27. listopadu 1896 čis. 218 ř. z., jak jest uvedeno v důvodové zprávě vládního návrhu zákona o pracovních soudech (tisk senátu 352/1930).

V souzeném sporu bylo sice žalováno o 645 Kč 50 h, tedy o hodnotu vyšší, než 300 Kč, avšak rozsudkem soudu první stolice byl žalobní nárok rozdělen tak, že mu bylo co do částky 386 Kč 90 h vyhověno, kdežto s částkou 255 Kč 60 h byl zamítnut. Odsuzující část prvního rozsudku nabyla právní moci a žalobce napadl onen rozsudek odvoláním jen potud, pokud jím byla zamítnuta jeho žalobní žádost co do částky 255 Kč 60 h, jež nepřevyšuje hranici 300 Kč, stanovenou v § 28, odst. 1. zákona čis. 131/1931 Sb. z. a n. Odv. soud rozhodoval tudíž o odvolání ve sporu, ve kterém hodnota předmětu v době, kdy bylo podáno odvolání, nebyla vyšší, než 300 Kč, takže jeho usnesení o něm má podle § 31 zákona čis. 131/1931 Sb. z. a n. platnost konečnou, ať vyznělo jakkoliv.

Z toho plyne, že rekurs proti napadenému usnesení jest zákonem vyloučen, pročez jej bylo podle § 526, odst. 2. c. ř. s. a § 36, odst. 2., druhá věta zákona čis. 131/1931 Sb. z. a n. odmítnouti jako nepřipustný.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně ze dne 27. ledna 1933 č. j. R I 30/33, stejně rozhodnutí z téhož dne č. j. R I 47/33.

Dr. Jar. Koutník.

V odv. řízení připouštějí se podle § 482, II. odst. c. ř. s. jako novoty jen takové skutečnosti a důkazy, jež směřují k doličení neb vyvrácení odvolatelem tvrzené nesprávnosti rozsudku první stolice bez dotčení se jeho skutkového podkladu. — Odvolání proti kontumačnímu rozsudku nesmí se dotýkati skutkového podkladu tohoto napadeného rozsudku.

Z důvodů rozhodnutí nejvyššího soudu: Dovolání opřené o dovolací důvody čis. 3 a 4 § 503 c. ř. s. není opodstatněno.

Dovolatel prováděje dovolací důvod čis. 4, vytýká odvolacímu soudu, že nesprávně považuje jeho tvrzení v odvolacím spisu, že došlo po podání žaloby mezi stranami k mimosoudní dohodě a že zaplatil žalobkyni po podání žaloby částku 1600 Kč, za nepřipustnou novotu podle § 482 c. ř. s., k níž nelze přihlížeti.

Odv. soud považoval však toto tvrzení dovolatelovo právem za

nepřípustnou novotu, neboť podle ustanovení odst. 2., § 482 c. ř. s. připouští se v odv. řízení jen novoty opodstatňující neb vyvracející uplatněné odv. důvody, čímž jsou míněny jen takové skutečnosti a důkazy, jež směřují k dolíčení nebo vyvrácení. Dovolatelem tvrzené nesprávnosti rozsudku první stolice bez dotčení se jeho skutkového podkladu.

Došlo-li v souzeném případě k vydání kontumačního rozsudku následkem nedostavení se žalovaného, takže bylo podle §§ 396, 442 c. ř. s. přihlížeti jen k přednesu dostavivší se žalobkyně o skutkových okolnostech, a bylo skutkový její přednes považovati za pravdivý a vzítí jej za základ rozsudku, dotýká se tvrzení dovolatelem činěné teprve v odv. spisu skutkového podkladu rozsudku prvního soudu a jest proto vyloučeno, byť i mělo zdánlivě působiti k dolíčení odv. důvodu.

Dovozuje-li dovolatel, že když zákon připouští proti kontumačnímu rozsudku odvolání, že musí býti připuštěny i jeho důvody, lze na to uvést, že zákon v § 482, odst. 2. c. ř. s. nemá na mysli jakýkoliv důvod odvolací, nýbrž jen takový, při němž nové skutečnosti k dolíčení nebo vyvrácení jeho uváděné nechávají skutkový stav věci, jak stranami byl uveden v první stolici, zcela netknutým, a tomu tak v souzeném případě není.

Dovolání s hlediska dovolacího důvodu § 503 č. 3 c. ř. s. provedeno nebylo a, pokud by se mohlo za to míti, že se jeho provedení spatřuje ve výtce, že ze spisu jest zřejmo, že dovolatel se nedostavil k I. roku proto, že musel předpokládati, že ani žalobkyně se nedostaví, není tím uplatněný dovolací důvod proveden po zákonu.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně ze dne 27. ledna 1933 č. j. Rv I 1579/31. Dr. Jar. Koutník.

I. Článek 7, odst. (1), jaz. nař. č. 17/1926 Sb., pokud obsahuje předpis, že listiny a spisy, zřízené v době počínající dnem 6. března 1925 a sepsané v jazyku menšinovém, lze předložit — jako přílohy, doklady k důkazu nebo k jiným úředním účelům — soudům, úřadům a orgánům v cit. odst. (1) blíže označeným jen v ověřeném překladu do státního jazyka, odporuje jazykovému zákonu.

II. Výrok trestního soudu, kterým bylo soukromému žalobci pohroženo, že nepředloží-li ověřený překlad písemnosti, překlad bude pořízen na jeho útraty, není aktem založeným v právu jazykovém, nýbrž v trestním právu procesním.

Stěžovatel podal jako soukromý žalobce u zemského trestního soudu v Praze návrh na stíhání odpovědného redaktora časopisu »Rote Jugendwacht« pro přečin proti bezpečnosti cti, spáchaný článkem otištěným v tomto časopise. K návrhu připojen byl neověřený český překlad inkrimovaného článku. Usnesením jmeno-